C32 – BIN3

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

21 oktober 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de ondertekening van gemeentelijke stukken 1

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de acties van bepaalde OCMW's om over te gaan tot de gezamenlijke aankoop van stookolie
Vraag om uitleg van de heer Kurt De Loor tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de gezamenlijke aankoop van stookolie gecoördineerd door lokale besturen 2

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de precieze draagwijdte van de engagementen die de gemeenten in het kader van het lokaal pact hebben genomen 10

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de stand van zaken betreffende een eigen domeinextensie voor internetadressen van de Vlaamse overheid en/of Vlaanderen 12

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de Nationale Plantentuin in Meise 13

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de ondertekening van gemeentelijke stukken

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in paragraaf 1 van artikel 182 van het Gemeentedecreet is bepaald dat de reglementen, verordeningen, beslissingen, akten van de gemeenteraad en alle andere stukken of briefwisseling die specifiek betrekking hebben op de gemeenteraad worden ondertekend door de voorzitter van de gemeenteraad en meeondertekend door de gemeentesecretaris. Daarnaast bepaalt artikel 182 in paragraaf 4 dat, onverminderd paragrafen 1 en 3, de briefwisseling van de gemeente wordt ondertekend door de burgemeester en meeondertekend door de gemeentesecretaris.

Mijnheer de minister, graag had ik verduidelijking verkregen over de juiste aflijning van de ondertekeningsevoegdheid van briefwisseling van de burgemeester en de voorzitter van de gemeenteraad ten aanzien van de toezichthoudende overheid. Is het zo dat de briefwisseling en de besluiten van de gemeenteraad die door de gemeente in kopie aan de provinciegouverneur moeten worden bezorgd, door de voorzitter van de gemeenteraad moeten worden ondertekend? Dezelfde vraag rijst met betrekking tot het opsturen van de lijst van de besluiten van de gemeenteraad die ingevolge artikel 252 van het Gemeentedecreet aan de provinciegouverneur moet worden bezorgd.

Stel dat tegen een beslissing van de gemeenteraad een klacht wordt ingediend en de gouverneur met toepassing van artikel 255 van het Gemeentedecreet het dossier opvraagt. Door wie moet de briefwisseling worden ondertekend waarmee het dossier wordt bezorgd aan de provinciegouverneur en waarmee de achtergrond van het besluit wordt geduid? In de veronderstelling dat de gouverneur schorst en het bestuur met toepassing van artikel 256 van het Gemeentedecreet het besluit van de gemeenteraad wenst te handhaven, ga ik ervan uit dat de beslissing tot handhaving door de gemeenteraad moet worden genomen, aangezien artikel 256 onder meer in de mogelijkheid voorziet om het besluit aan te passen. Begrijp ik het goed dat die handhavingbeslissing dan door de voorzitter samen met de secretaris moet worden ondertekend?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, collega's, de briefwisseling en de besluiten die specifiek betrekking hebben op de gemeenteraad dienen conform artikel 182, paragraaf 1, van het Gemeenteecreet ondertekend te worden door de voorzitter van de gemeenteraad en de secretaris. Mevrouw Libert, dat is dus ook het geval voor de besluiten en briefwisseling die in het kader van de toezichtregeling overeenkomstig artikel 253 van het Gemeentedecreet aan de gouverneur worden verstuurd. Volledigheidshalve, en zonder dat u dit expliciet vraagt, wil ik in dit verband nog stellen dat de besluiten van het college van burgemeester en schepenen, zoals vermeld in artikel 253, paragraaf 1, punt 5, van het Gemeentedecreet, ondertekend moeten worden door de burgemeester en de secretaris ingevolge artikel 182, paragraaf 2 van het Gemeentedecreet. Ook de briefwisseling die ermee gepaard gaat, valt onder de bepaling van artikel 182, paragraaf 2, van het Gemeentedecreet.

Omtrent de lijstbesluiten – de samenvatting van de besluiten die de gemeenteraad heeft genomen – vermeld in artikel 252 van het Gemeentedecreet die betrekking hebben op de besluiten van de gemeenteraad, kan eveneens worden gesteld dat ze onder het toepassingsgebied vallen van artikel 182, paragraaf 1, van het Gemeentedecreet en dat derhalve de brief waarin die besluiten zijn samengevat, ondertekend moeten worden door de voorzitter van de gemeenteraad en de secretaris.

Indien in het kader van artikel 255 van het Gemeentedecreet het dossier wordt opgevraagd, moet de briefwisseling, waarmee het dossier wordt bezorgd en er desgevallend inlichtingen worden verschaft, ondertekend worden door de voorzitter van de gemeenteraad en de secretaris indien het een besluit betreft dat tot de bevoegdheid behoort van de gemeenteraad. Indien het een ander besluit betreft, wordt de briefwisseling ondertekend door de burgemeester en de secretaris, en dit overeenkomstig artikel 182, paragraaf 2 en paragraaf 4 van het Gemeentedecreet, behoudens wanneer het een beslissing van de budgethouder betreft. In dat geval ondertekent de budgethouder de briefwisseling. Zo geeft het Gemeentedecreet de mogelijkheid om de aanwerving van personeel te delegeren van het gemeentecollege naar de gemeentesecretaris. In een dergelijke aangelegenheid moet de briefwisseling worden ondertekend door de budgethouder. Bij dergelijke briefwisseling is dat de gemeentesecretaris.

Op uw laatste vraag antwoord ik bevestigend. Ook als er toepassing wordt gemaakt van artikel 256 van het Gemeentedecreet, moeten de besluiten van de gemeenteraad tot handhaving van een door de gouverneur

geschorst besluit door de voorzitter van de gemeenteraad en de secretaris worden ondertekend.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Het zal veel gemeentebesturen in Vlaanderen duidelijkheid verschaffen over de wijze waarop de administratieve afhandeling van de ondertekening van de stukken moet gebeuren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Marnic De Meulemeester, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de acties van bepaalde OCMW's om over te gaan tot de gezamenlijke aankoop van stookolie

Vraag om uitleg van de heer Kurt De Loor tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de gezamenlijke aankoop van stookolie gecoördineerd door lokale besturen

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben vreemd in deze commissie, maar ik kaart hier een probleem aan dat me na aan het hart ligt. Ik ben dan ook benieuwd naar het antwoord van de minister.

Om een zo gunstig mogelijke prijs te verkrijgen bij de aankoop van stookolie, gebeurt het soms dat mensen beslissen om over te gaan tot een gezamenlijke aankoop van stookolie bij een leverancier in de buurt. Het gaat dan vaak om mensen die in eenzelfde buurt wonen of die tot eenzelfde vereniging behoren.

Recent hebben ook een aantal OCMW's beslist om over te gaan tot de gezamenlijke aankoop van stookolie. Deze acties werden evenwel verboden door de rechter in kortgeding. Volgens de rechter behoort het opzetten van dergelijk initiatief niet tot de taken van OCMW's, steden of gemeenten.

Bent u, als toezichthouder van de Vlaamse gemeenten en OCMW's, op de hoogte van de beslissingen van bepaalde openbare besturen om tot de gezamenlijke aankoop van stookolie over te gaan? Hebt u klachten ontvangen tegen dergelijke beslissingen? Zo ja, welke beslissingen hebt u als toezichthouder dienaangaande genomen?

Hebt u reeds het vonnis van de rechter in kortgeding nader kunnen bestuderen? Zo ja, welke conclusies trekt u daaruit?

Bent u de mening toegedaan dat dergelijke initiatieven tot de kerntaken van OCMW's en gemeenten kunnen behoren?

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik ben tevreden dat ook mevrouw Poleyn in deze commissie een vraag om uitleg over de gezamenlijke aankoop van stookolie stelt.

Maar eerst wil ik toch wijzen op een belangrijk misverstand. Ze stelt in haar vraag: "Volgens de rechter behoort het opzetten van dergelijke initiatieven niet tot de taken van OCMW's, steden of gemeenten." Ik weet dat het door de Federatie van Brandstofhandelaars zo de wereld is ingestuurd, maar het is absoluut niet wat de rechter in kortgeding heeft uitgesproken. Ik vind het wel een belangrijke nuance.

De acties om stookolie aan te kopen die worden gecoordineerd door lokale besturen, hebben met koopkracht te maken. We merken dat steeds meer mensen – niet alleen de lagere sociale klasse, maar ook de middenklasse – minder koopkracht hebben. Daarom hebben lokale besturen initiatieven genomen om de koopkracht te verhogen door de gezamenlijke aankoop van stookolie. Het wordt dus steeds moeilijker om met het gezinsbudget de nodige voorraad stookolie in te slaan. We moeten vermijden dat het naast een koude winter, ook nog eens een dure winter zou worden.

Die acties krijgen heel wat kritiek vanuit de hoek van de Belgische Federatie der Brandstofhandelaars (BRAFCO). Wat me wel sterkt in mijn overtuiging dat we goed bezig zijn, is de houding van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. De VVSG vindt dat het wel moet kunnen en roept BRAFCO op om zich te concentreren op het organiseren van een systeem van solidariteit, net zoals de acties die door OCMW's en lokale besturen worden opgezet, in plaats van het voeren van een juridisch steekspel. Ik verneem vandaag dat een OCMW ermee gestopt is na dreigementen met juridische stappen. Ik betreur dat. We zien welke kant wie verdedigt.

Door de houding van BRAFCO dreigen er ook steeds meer rechtzaken te volgen. Het is van cruciaal belang dat de lokale besturen weten waar ze aan toe zijn. Kunnen ze deze acties, in het belang van de koopkracht

van hun inwoners, effectief organiseren of niet? Wat is uw standpunt als minister van Binnenlands Bestuur over dergelijke acties door OCMW's en lokale besturen?

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik ben zeer tevreden met deze vraagstelling. Zoals bij veel andere initiatieven is het een mes dat aan twee kanten snijdt. Er zijn positieve kanten aan, maar men kan ook een aantal bemerkingen maken.

Ik ben geen specialist ter zake, maar ik hoor dat er OCMW's zijn die op twee manieren prijs hebben gevraagd: een vaste prijs of een marktprijs. Mensen die dus inschrijven op een vaste prijs, die op het moment van de inschrijving lager ligt dan de marktprijs, kunnen bij de levering eigenlijk een hogere prijs betalen dan de marktprijs van de dag. OCMW's die een marktprijs min een aantal centiemen hebben gevraagd, zijn beter af.

In het parlement zijn er al heel veel discussies gevoerd over de liberalisering van de energiemarkt. Als ik de verslagen van deze commissie en van de plenaire vergadering bekijk, dan hebben er, over de partijgrenzen heen, al heel wat parlementsleden gepleit voor een verdere liberalisering. Het probleem was dat er eigenlijk te weinig marktspelers zijn die voor de bevoorrading van energie kunnen instaan, wat zou kunnen leiden tot prijsafspraken of tot hogere prijzen. Mijn vrees is dat met zo'n systeem de kleine spelers uit de markt zullen worden geprijsd en dat alleen de grote consortiums zullen overblijven.

De goedbedoelde actie zal dan in eerste instantie leiden tot een lagere prijs, maar op middellange en lange termijn tot minder spelers, tot minder actieve brandstofeveranciers op de markt. Het effect zal averechts zijn: in plaats van een prijsdaling komt er een prijsstijging. Dat is een eenvoudige economische wetmatigheid. Hoe meer leveranciers stookolie kunnen leveren, hoe sterker de concurrentie en hoe lager de prijs. De kleintjes kunnen niet deelnemen aan de aanbestedingen van de OCMW's. Ze worden uit de markt geprijsd, of dreigen eruit geprijsd te worden. Het aantal spelers zal dus dalen. Ik wil echter geen afbreuk doen aan het initiatief. We moeten initiatieven nemen inzake de koopkracht van de bevolking. We moeten wel rekening houden met de gevolgen, op middellange en op lange termijn.

Mijnheer de minister, ik vraag me verder af waar dit begint en waar dit eindigt. Stookolie is een noodzakelijk product tijdens de winter, maar brood is ook een noodzakelijk basisproduct. Voedsel, schoenen, aardappelen, vlees, vis, kledij zijn basisbehoeften. Men moet zich kunnen voeden en kleden, men moet schoenen kunnen dragen. Waar eindigt dat? Als de OCMW's doorgaan op de ingeslagen weg, wordt dat op termijn moordend voor de lokale middenstand. We zijn een kmo-land. We moeten alle initiatieven nemen om een kmo-vriendelijk beleid te voeren. Hoe groter de hoeveeleden van bijvoorbeeld brood of stookolie, hoe meer de kleintjes uit de boot gaan vallen. Alleen de groten zullen overblijven. Van een volmaakt concurrentiële markt zullen we op termijn overgaan naar een markt met een klein aantal spelers die onderling de prijs bepalen zonder veel concurrentie.

Ik wil geen afbreuk doen aan het initiatief. Er zitten positieve elementen in. Het is een mes dat aan twee kanten snijdt.

De voorzitter: De heer Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb bij de hele zaak vragen van tweeërlei aard: de wettelijke basis en de maatschappelijke relevantie van de maatregelen.

Ik begin met de wettelijke basis. In sommige gemeenten nemen de OCMW's een initiatief, in andere gemeenten is er een gecombineerd initiatief van gemeente en OCMW. In mijn stad is het dat laatste. Ik weet niet of er steden of gemeenten zijn die alleen optreden. Men kan vragen stellen bij de aankoopmogelijkheid voor alle gezinnen. In de gevallen die mij bekend zijn, heeft men voor alle gezinnen zonder onderscheid de mogelijkheid geboden tot die aankopen over te gaan. Ik vraag me af of dat een kerntaak is en of er een wettelijke basis voor bestaat. In de gevallen waar ik van op de hoogte ben, treedt de stad of gemeente op als makelaar. Ze brengt twee contractpartijen bij elkaar. Ze stelt dus in principe handelspraktijken en valt daarmee onder de betreffende wetgeving. Zo moet men zelfs een verzakingsbeding inschrijven. De koper heeft zeven dagen bedenktijd en dergelijke meer. Daar rijzen direct grote juridische verplichtingen bij.

Een OCMW is geen aankoopcoöperatieve. Dat staat niet in de wettelijke opdrachten. De opdrachten van het OCMW zijn welomschreven: individuele hulpverlening. Het OCMW kan diensten inrichten in het belang van het algemeen, maar dan gericht op bepaalde noden nadat een behoefteonderzoek gedaan werd. Dat is hier niet het geval. Het past natuurlijk wel in het licht van de dalende koopkracht. Toch moet men de taakstellingen nagaan. Volgens mij is dit in de eerste plaats een federale taak via de fiscale en sociale politiek. Op Vlaams niveau is er een bevoegdheidsprobleem. Wat doet de Vlaamse Regering voor de koopkracht? Wat kunnen de gemeenten doen via hun fiscaal beleid? Ze zorgen hier voor meer koopkracht maar slechts voor één groep, namelijk stookolieverbruikers. De gas- en elektriciteitsgebruikers en de kachelstokers vallen uit de boot. Dit past niet in de opdracht van een gemeente.

De distributieketen mag niet worden verstoord, de heer Verfaillie heeft ernaar verwezen. Dat mag niet worden onderschat. Men kan na verloop van tijd in een oligoolie terechtkomen waarbij de kleinhandel uit de keten verdwijnt en de kleine aankoper in een oncomfortabele situatie belandt.

Hoe zit het met de aansprakelijkheid van de gemeenten? Ik vind dat sommige gemeenten en OCMW's een fout begaan hebben. Ze hebben een prijsvraag gedaan op basis van een vaste prijs van de dag van de offerte, min zo veel centiemen. In mijn stad is het zo gegaan. De marktprijs ligt nu bijna even laag als op de dag van het contract dat ze getekend hebben. *(Opmerkingen)*

Men kan een slimmere maatregel nemen en voor de dagprijs min zo veel centiemen kiezen. Dat is zeker niet overal gebeurd. De gemeente of het OCMW treedt op als makelaar. Ze zorgt voor een contract en speelt dat door aan een leverancier. Als makelaar heeft men bepaalde aansprakelijkheden. Het OCMW heeft als taak armoedebestrijding, welzijn en dienstverlening. Op dat vlak ben ik het wel eens met de bedoeling van de initiatiefnemers om mensen te helpen. Het OCMW heeft een taak van individuele dienstverlening – dat staat uitdrukkelijk in het OCMW-decreet – en van algemene dienstverlening op basis van behoeften. Mijnheer de minister, is die algemene dienstverlening van die aard dat die voor alle gezinnen gebeurt, zonder onderscheid des persoons? De schepen van Vilvoorde zegt dat ze nauwelijks de gezinnen met het laagste inkomen heeft bereikt. Dat zou de schuld van federaal minister Magnette zijn die stookoliecheques geeft en dan zegt dat de mensen gedurende minimum twee jaar bij dezelfde leverancier moeten kopen. In mijn stad, een stad met meer dan 11.000 gezinnen, hebben 283 gezinnen ingetekend, waarvan 11 OCMW-cliënten. De doelstelling van het OCMW is in de eerste plaats gericht op de dienstverlening aan de meest behoeftigen. Ik onderschrijf die taak. De vraag is echter of dergelijke initiatieven daartoe leiden.

Mijnheer de minister, is er een wettelijke basis? Ik verwijs naar de OCMW-wetgeving. Als er een wettelijke basis is, kan dat dan onbeperkt voor alle gezinnen zonder onderscheid en ongeacht het inkomen? Ik ken grootverdieners die daarop hebben ingeschreven.

Hoe moet zo'n overheid dat aanpakken? Is zij gebonden door de wet op de overheidsopdrachten? Ik heb het gevoel dat die wet niet altijd wordt nageleefd.

Bent u van plan instructies te geven, een omzendbrief te laten verspreiden? Ik heb immers de indruk dat er een wildgroei van initiatieven is en dat de goede initiële bedoeling, namelijk mensen met een echt koopkrachtprobleem te helpen, niet of onvoldoende wordt bereikt. Wat de twee voorbeelden uit de pers betreft, Vilvoorde en Izegem, is dat niet gelukt. Kunt u een formule vinden waarbij die goede initiële bedoeling in maatschappelijk en wettelijk juiste banen kan worden geleid?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik zit ook met een dubbel gevoel. Langs de ene kant zijn er de ongetwijfeld goede bedoelingen van de initiatiefnemers om iets te doen aan een belangrijk onderdeel van de koopkracht, met name de stookoliefactuur. Wie daarop inschrijft, loopt echter de kans om op het eind van de rit nog slechter af te zijn dan indien hij had gewacht op een eventuele prijsdaling.

De vraag is of dit een taak van de overheid is. Men kan dat natuurlijk ook doen als men zich als privépersonen verenigt. De vraagtekens die er zijn, los van de pertinent goede bedoelingen, blijven echter. Er wordt een onderscheid gemaakt in inkomen. Dat is niet onbelangrijk. Wie zijn energie uit aardgas haalt, blijft min of meer in de kou staan.

Als gemeenten of OCMW's effectief een tandje willen bijsteken inzake de koopkracht, met als belangrijk onderdeel daarvan de energievoorziening, dan zouden ze met energiecheques kunnen werken. Die cheques zouden voor iedereen kunnen gelden, ongeacht de energiebron, maar wel inkomensgerelateerd. Zo'n actie zou in elk geval nauwer aansluiten bij de doelstelling van het OCMW en van een openbaar bestuur in het algemeen.

Dat betekent niet dat we het initiatief moeten afschieten. Het feit dat dergelijke acties op het getouw worden gezet, betekent dat er effectief een probleem is met de prijs van de energie. Er blijven echter een aantal vragen waarop ik graag uw antwoord zou horen, mijnheer de minister.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Iedereen hier rond de tafel weet dat mensen vandaag letterlijk wakker liggen van de energieprijzen. Voor de bank- en kredietcrisis was de stookoliefactuur een van de grote problemen waar mensen mee bezig waren. Dat leeft ook vandaag nog altijd bij een groot deel van de bevolking.

Als burgers zich verenigen, is er geen enkel probleem. Zij kunnen dat doen onder de vorm van een wijkcomité of onder de vorm van een klassieke vereniging. De KWB's van deze wereld hebben op dat vlak een heel grote traditie. Mensen mogen gebruik maken van hun grondwettelijk recht om zich te verenigen. In Amerika spreekt men dan van gebruikerskartels waardoor mensen kortingen kunnen bedingen.

Dat systeem bestond vroeger ook al. Nu is het echter in de media gekomen en dus onder de aandacht gebracht

van de publieke opinie. De bedoeling van het groeperen is eigenlijk om net de kleinere inkomens of de kansarmeren in onze samenleving te laten genieten van een korting bij aankoop van grote hoeveelheden. Als men immers 500 liter stookolie bestelt, dan is die korting snel becijferd. Ze zal nihil zijn. De filosofie achter dit alles is nagaan hoe men de kleinere inkomens ook kan laten genieten van kortingen op grote hoeveelheden. Die mogelijkheden bestaan. Als een wijkcomité of een klassieke vereniging daarvoor zorgen en zich organiseren als een soort gebruikerskartel, dan is er geen enkel probleem. Dan zijn er ook kortingen voor de kleine bestellers.

Het wordt natuurlijk een stuk complexer als de overheden zich daarmee inlaten en mee als actor optreden. Men is dan sowieso gebonden aan een aantal spelregels, die niet gelden voor particulieren. De wetgeving op de overheidsopdrachten moet gevolgd worden als de overheid als actor optreedt. Een particulier kan bestellen bij wie hij wil. Hij kan prijzen en offertes vragen bij wie hij wil. Wat dat betreft, is hij niet gebonden aan die wetgeving. Elke overheid, of het nu een OCMW, een gemeente of een stad is, moet daar wel rekening mee houden. Dat maakt ook dat het snel en doeltreffend optreden voor een deel gehypothekeerd kan worden.

Ik wil er ook op drukken dat ik een wettigheids- en geen opportuniteitsbevoegdheid heb. Op dat vlak speelt natuurlijk de lokale autonomie. De heer De Loor heeft ook een punt. Ik heb in de pers gelezen dat de rechter in Oudenaarde het initiatief van het OCMW van Zottegem en Sint-Lievens-Houtem verboden zou hebben. Dat klopt niet. Het vonnis beslaat acht bladzijden. Het is een vonnis in kort geding dat door een rechter in eerste aanleg is uitgesproken. Ze maakt er zich vanaf door te wijzen op een technisch aspect. Om die reden schort ze de verdere uitvoering van het contract op. Er was al 1,3 miljoen liter geleverd. Er moet nog eens zoveel geleverd worden. De rechter stelt dat in dat geval twee OCMW's samenwerken voor het aankopen van brandstof. In dat geval moeten ze een OCMW-vereniging oprichten. Dat kan pas na de toestemming van de zogenaamde hogere overheid. Dat is hier niet gebeurd. Over de grond van de zaak spreekt de rechter zich niet uit. Ze heeft niet gezegd dat dit geen taak is voor OCMW-besturen.

We moeten dus oppassen als we spreken over jurisprudentie omdat er een vonnis is uitgesproken. Het gaat om een vonnis in kort geding. Het is gebaseerd op een technisch aspect en niet op de grond van de zaak. Als we het hebben over jurisprudentie, dan slaat die op meerdere vonnissen in eerste aanleg en liefst ook een aantal arresten in beroep.

Collega's, we hebben toezicht op klachten, maar geen specifiek toezicht. Dat houdt in dat we pas optreden als er klachten zijn. Tot nu toe heb ik er twee ontvangen, een van het gemeentebestuur van Laarne en een andere van het OCMW-bestuur van Diest. In beide gevallen heb ik de respectieve provinciegouverneurs opdracht gegeven om een onderzoek in te stellen. De gouverneur van Vlaams-Brabant zal dat doen voor Diest en de gouverneur van Oost-Vlaanderen voor Laarne. Ze zullen nagaan of alles conform de wetgeving verlopen is. Zolang een onderzoek loopt, zal ik er geen uitspraken over doen.

Wat de zaak bemoeilijkt, is dat elke casus anders is. De organisatie verloopt telkens anders. De overheid is meer of minder actief. Het is dan ook allesbehalve gemakkelijk of verstandig om daar algemene uitspraken over te doen. Elk van de dossiers van gezamenlijke aankoop is anders.

Dat mensen zich verenigen voor dergelijke actie, is slim. In dit geval is het een manier om op een betaalbare manier warm de winter door te komen. Onder andere de heer Bourgeois heeft erop gewezen dat er een risico is. Als men een vaste prijs bedingt, dan kan dat soms verkeerd uitdraaien. Vandaag de dag zijn er forse prijsschommelingen. Gelukkig dalen ze nu. Gedurende een lange tijd stegen ze. Twee maanden geleden kostte een vat olie 140 dollar. Nu ligt die prijs onder de 70 dollar. Men kan problemen vermijden door een korting op de normale leveringsprijs af te spreken in plaats van een vaste prijs.

Als de overheid zich ermee bemoeit, moeten een aantal regels gevolgd worden. Of het een taak is van een OCMW is een academische vraag, omdat de OCMW-wetgeving het op zich niet verbiedt. De OCMW-wetgeving is echter maar een van de aspecten. Er moet ook andere wetgeving gerespecteerd worden. Ik denk dan aan de wetgeving op de overheidsopdrachten, de wetgeving op de handelspraktijken, de wetgeving op de bescherming van de consument. Die verschillende wetgeving maakt het voorwerp uit van het onderzoek. De overheid moet rekening houden met een aantal spelregels. Voor particulieren die zich verenigen in een wijkcomité of optreden via het klassieke verenigingsleven gelden die regels niet.

Ik kan nu geen concrete uitspraken doen, want het onderzoek loopt. Elke casus is anders. Mijnheer Bourgeois, ik wacht op de afloop van het onderzoek van de provinciegouverneurs. Waarschijnlijk lopen er ook nog een aantal procedures, onder andere ten gronde, bij rechtbanken. Op basis van de vonnissen van de rechtbanken en het toezicht door de provinciegouverneurs ontstaat er jurisprudentie. Op die manier kunnen we lijn in het verhaal brengen.

Het feit dat mensen zich verenigen, vind ik een goede zaak. Dat ze op die manier voordelige prijzen kunnen bedingen, zeker als mensen moeite hebben om de eindjes aan elkaar te knopen, is goed. De meest doeltreffende

manier is via het verenigingsleven, via tijdelijke verenigingen enzovoort. De basisregel moet zijn dat als de overheid actor is, er rekening moet worden gehouden met de spelregels. Op basis van de klachten die ons bereiken, zullen we de toetsing doen. In dit geval zal dat gebeuren door de gewestelijke diensten onder leiding van de provinciegouverneurs.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Uit uw antwoord onthoud ik vooral dat u zegt dat het niet echt de kerntaak is van een OCMW of van een gemeente om gegroepeerde aankopen te organiseren.

Minister Marino Keulen: Dat mag u niet zeggen, zo werken we hier niet. Ik heb gezegd dat dit een academische vraag is. De OCMW-wetgeving verbiedt dat niet uitdrukkelijk. Ik moet niet zeggen of dat opportuun is, ik moet nagaan of het wettig is. Ik sta dus niet boven de gemeenten.

Ik moet ervoor zorgen dat onze partnerbesturen de wetgeving toepassen. U moet me niet in een andere rol dwingen. De gemeenten moeten zich aan spelregels houden. De commissieleden en de bevoegde minister moeten dat dan uiteraard ook doen.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, ook voor het tweede deel.

Toch wil ik nog een paar bedenkingen maken. Door de stijging van de grondstoffenprijzen van de afgelopen jaren en de stijging van de energieprijzen is het zeer verstandig dat mensen zich verenigen om bepaalde aankopen gezamenlijk te doen. Het is echter de taak van de overheid om flankerende maatregelen te treffen. Wat energie betreft, is het de taak van de Vlaamse overheid om het energiegebruik en -verbruik zo veel mogelijk te beperken, en de mensen te stimuleren om zo weinig mogelijk energie te verbruiken.

In het parlement was er ook de commissie ad hoc Energiearmoede, die een aantal suggesties voor het beleid heeft gedaan. Er zijn er ook heel wat van opgenomen. Dit was er echter geen van.

De federale overheid heeft een stookoliefonds in het leven geroepen. Dat staat ook vaak ter discussie. De OCMW's zelf zijn niet altijd vragende partij omdat ze moeten instaan voor de administratie.

Het is volgens mij niet echt de kerntaak van een overheid om zich in de vrije markt te mengen. Wat wel relevant is, is om – bijvoorbeeld vanuit een OCMW – mensen die het sowieso moeilijk hebben om bewust aankopen te doen, te ondersteunen en te begeleiden in een eventuele gezamenlijke aankoop door henzelf. Dat is doelgroepgericht, specifiek voor mensen in kansrmoede of voor mensen in budgetbegeleiding.

Ik hoor hier mensen uitspraken doen die niet altijd juist zijn. De markt van de stookolie is fundamenteel verschillend van de markt van aardgas en elektriciteit. Voor aardgas en elektriciteit zijn er een aantal heel grote spelers – eigenlijk een oligopolie –, en we hebben geprobeerd om die markt een beetje te liberaliseren, wat niet altijd even goed lukt. Als consument kan je niet op een bepaald moment beslissen om aardgas te kopen omdat de prijs laag is. Aardgas en elektriciteit worden constant toegevoerd. Dat is dan wel het voordeel van de stookoliemarkt waar je als consument kan spelen op de markt en een goede prijs kan afwachten. De stookoliemarkt bestaat niet uit grote spelers, maar vooral uit kleine spelers.

Beide markten worden wel bepaald door de internationale markt en vooral door de geopolitieke situatie.

Ik vind het niet evident dat de overheid een zeer actieve rol gaat spelen op een van die markten, omdat het de individuele handelaars moeilijk maakt om een normale vrije markt te kunnen hebben. Er wordt soms gezegd dat de handelaars dan zelf maar solidair moeten zijn en onder elkaar moeten afspreken, maar dat kan eigenlijk niet. In een vrije markt mogen ze geen afspraken maken, dat is onwettig. We kunnen dat dus niet van hen vragen.

Gezamenlijke aankoop kan soms nadelig zijn. Als je stookolie bestelt, is dat meestal aan de prijs van de dag van de bestelling. Als het dan nog even duurt voor men komt leveren, dan loopt men het risico dat de prijs gestegen of gedaald is. Dat risico nemen mensen er, normaal gezien, wel bij.

Ik vind het dus niet opportuun dat wij als overheid een zeer actieve rol zouden spelen. Maar de overheid moet er wel alles aan doen om mensen bewust te doen kopen en om hen zo weinig mogelijk energie te laten verbruiken.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Mijnheer de voorzitter, ik merk dat mevrouw Poleyn, in de eerste conclusie die ze heeft genomen na het antwoord van de minister, lichtjes besmet is door het virus van BRAFCO. Het is ook niet de eerste keer dat ik merk dat BRAFCO zaken anders interpreteert dan ze zijn. Het is ook niet de eerste keer dat er zaken worden verdraaid.

De actie is gestart op het moment dat de stookolie 60 percent duurder was dan exact een jaar eerder. We merken dagelijks dat het voor de mensen een probleem is om een voorraad stookolie in te slaan. De argumenten

van mevrouw Poleyn, maar ook van een aantal andere collega's, zijn argumenten die ik rechtstreeks haal uit de argumenten van BRAFCO. Dat verbaast me toch enigszins.

Men zegt dat, als tijdens de actie de prijzen dalen, men bedrogen kan uitkomen. Wie een voorspelling kan maken over zo'n volatiele markt, mag mij dat gerust laten weten. Hij mag ook mijn Lottoformulier invullen. Het zijn drogargumenten. Als men zich inschrijft voor een actie, dan kent men de spelregels en dan houdt men zich daaraan. Dat is ook zo met voetbal en met alle sporten. Wie buitenspel loopt, wordt afgevlagd. Wie niet buitenspel loopt, kan scoren.

Men zegt dat kleine spelers uit de markt worden geprezen. Dat lijkt me een vreemd argument, want u vindt wel dat een KWB of een KVLV zo'n actie kan organiseren. Worden die kleine spelers dan niet uit de markt geknikkerd?

Ik stel wel vast dat we BRAFCO en de handelaars niet horen op een moment dat de prijzen door internationale speculaties stijgen, maar dat ze zich wel roeren als er initiatieven worden genomen die de prijs moeten bijsturen en doen dalen.

Ik doe ook absoluut geen afbreuk aan de initiatieven die reeds genomen zijn. In de media wordt vaak enkel op de stookolieactie gefocust, maar een OCMW doet veel meer dan enkel dat. Een OCMW dat, in het kader van energiearmoede, enkel dit project opzet, is in mijn ogen niet goed bezig. De meeste OCMW's werken ook op andere terreinen aan het voorkomen van energiearmoede. Het past dus in een geheel. In het OCMW van Zottegem bestaat er een verwarmingstoelage, ongeacht de energiebron. Die toelage ligt een stuk hoger dan de korting die er tot nu toe bedongen is voor de stookolie.

Maar inderdaad, je kunt geen omeletten bakken zonder eieren te breken. Het is kiezen. Wij waren ervan overtuigd – en velen met ons – dat het goed was om iets te ondernemen in het kader van de aankomende winter en de dalende koopkracht.

Mijnheer de minister, ik ben het niet eens met twee van uw conclusies. U zegt dat er efficiëntere manieren bestaan om goedkopere stookolie te verkrijgen. U verwijst naar particulieren die zich engageren. Ik ga daar niet mee akkoord, want ik stel vast dat ons OCMW en andere OCMW's toch een maximale korting hebben kunnen bedingen. U zegt ook dat het handiger zou zijn om een korting op de dagprijs te verkrijgen in plaats van een vaste korting op een prijs die op een bepaald moment geldt. Volgens mij krijg je dan pas kritiek. Er zullen mensen zijn die zeggen dat de prijs twee weken geleden nog lager was en dat ze toen hun levering hadden willen krijgen. Elk voordeel heeft zijn nadeel, zegt u.

U zegt dat OCMW's enkel bevoegd zijn om individuele dossiers te behandelen. Wat doen we dan met de lokale dienstencentra (LDC) van de OCMW's? Het is niet zo dat mensen daar enkel worden toegelaten op basis van een individueel onderzoek. Een LDC staat open voor alle inwoners van de gemeente. Het is dus geen snijdend argument.

Artikel 1 van de OCMW-wet zegt wel dat "alle Belgen recht hebben op een menswaardig bestaan". Ik onthoud daaruit de woorden alle en menswaardig.

U zegt dat we als makelaar zouden optreden. Volgens mij is het nog altijd een noodzakelijke voorwaarde om als makelaar op te treden dat je winst nastreeft. Dat ligt niet in de bedoeling van een OCMW.

Ik ben absoluut niet tegen de conclusies die getrokken zijn naar aanleiding van de ad-hoccommissie voor energiearmoede. Alleen stel ik vast dat mensen vandaag voelen dat ze minder koopkracht hebben. Ik ben er ook voorstander van dat we de conclusies zo snel mogelijk moeten uitvoeren, maar laat de conclusies ook niet in de weg staan van de lokale autonomie. Dat woord heb ik hier vandaag nog niet gehoord. *(Opmerkingen van minister Marino Keulen)*

Excuseer mij, mijnheer de minister. Dat is mij ontgaan. Het is de eerste keer dat iets wat u zegt, mij ontgaat.

Minister Marino Keulen: Ah, dan is het goed.

De heer Kurt De Loor: Uit de standpunten hier merk ik tot mijn verbazing wie welke belangen verdedigt. Het verhaal begint en eindigt met de lokale autonomie. Ik kijk uit naar verdere informatie daaromtrent, mijnheer de minister.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer De Loor, ik zou begot niet weten welke belangen ik zou verdedigen. Ik heb vanuit mijn lokale ervaring – die al meer dan tien jaar bedraagt – de pro's en contra's weergegeven. Ik verdedig niemands belangen. Ik heb geprobeerd een soort slotanalyse te maken. Aan elke goede zaak zitten slechte kantjes, aan elke slechte zaak zitten goede kanten.

De voorzitter: De heer Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois: Mijnheer de minister, ik begrijp dat u terughoudend bent. U bent gevat in een tweetal lopende zaken. Desondanks vind ik uw antwoord niet helemaal duidelijk.

Ik ben het met u eens dat aankoopcoöperatieven een goede zaak zijn. Dat is iets van alle tijden, denk maar aan de 'coöps' en de 'welvaarts' van vroeger. Er waren

ook 'ons eigen brood' en de grote steenkoolaankopen. Die zijn allemaal failliet gegaan. Dat waren initiatieven van privépersonen, dat waren de zuilen die actief waren. Ze zijn al lang verdwenen. Ze werden gewoon weggeconcurreerd.

Ik blijf zitten met mijn vraag naar de wettigheidstoets en het kerntakendebat. Energiebeleid is een zaak van de Vlaamse Regering. Ze neemt heel goede maatregelen zonder onderscheid van verwarmingsbron. Ze gelden voor gas, steenkool en elektriciteit omdat de regering inzet op isolatie van de woning. Dat is veel beter dan de federale stookoliecheque. Dat is een consumptiecheque die niet aanzet tot minder stoken. De Vlaamse overheid en de gemeenten doen het uitstekend.

U zegt dat het niet verboden is door de wet. Maar beantwoordt het wel aan de wet? De OCMW-wet zegt dat de individuele dienstverlening bestaat uit materiële en financiële hulp. Nog een taak is de inrichting van collectieve diensten na een behoefteonderzoek. Het OCMW moet zulke diensten inrichten voor alle inwoners, zonder onderscheid, met alle rompslomp van dien.

Mijnheer De Loor, sommige mensen zullen zich bekocht voelen. In mijn stad werd de aanbesteding gedaan op basis van de prijs van die dag. Als de Vlaamse overheid of de Vlaamse gemeenten collectief aanbesteden, vragen ze een korting op de prijs van de dag van de bestelling. Gelukkig is de stookolieprijs gedaald, maar sommigen zullen dus even veel betalen, ook al hebben ze collectief aangekocht. Ik hoop dat het niet voorvalt, maar misschien moet iemand soms meer betalen dan de buurman die niet heeft meegedaan.

Mijnheer de minister, ik denk dat u moet en kunt optreden. Ik heb al gewezen op de wet op de overheidspdrachten. U onderschrijft dat die van toepassing is. De wet op de handelspraktijken is evenzeer van toepassing. Naar mijn bescheiden oordeel als jurist treedt in dit geval een OCMW of gemeente op als een makelaar. Ze schrijft een aanbesteding uit en brengt twee contractpartijen samen. *(Opmerkingen van de heer Flor Koninckx)*

Er is geen winstbejag, maar men begeeft zich wel op de markt. De leverancier heeft een document in handen, dat hem is overhandigd door de gemeente of stad en dat is ondertekend door x of y. Het is een leveringscontract. Volgens mij is er voor u een aanleiding om instructies te geven. Men moet de doelgroep omschrijven. Ik heb hier niemand horen praten over de koopkracht helpen verzekeren bij mensen met een echte nood, en dat moeten we doen op alle mogelijke manieren. Moeten we inderdaad toespitsen op alle gezinnen? Of moeten we een doelgroep aftekenen? Die groep is ruimer dan de leefloners, dat weet ik zeer goed – de heer De Craemer heeft er een vraag over gesteld, er zijn 90.000 gezinnen in schuldbemiddeling –, maar het zal al ernstig genoeg zijn als we die mensen proberen te helpen.

Ik herinner u aan de wetten op de overheidsopdrachten en op de handelspraktijken, maar ook aan de aansprakelijkheid. Er moet een beperking komen in het soort diensten en producten dat men levert. Men kan bij wijze van spreken hetzelfde organiseren voor gewone consumptiegoederen en gezamenlijk aankopen doen. Dan is het hek helemaal van de dam. Energie speelt een ontzettend grote rol in het gezinsbudget, maar we gaan toch niet allerlei producten collectief aankopen? Het is toch niet de bedoeling dat men via de OCMW's kan inschrijven voor levensmiddelen en toiletgerief?

Mijnheer de minister, ik zou willen dat u dat verfijnt zodat de doelstellingen efficiënt kunnen worden bereikt.

De voorzitter: De heer Koninckx heeft het woord.

De heer Flor Koninckx: Ik verneem nu pas dat het OCMW van mijn stad betrokken is bij een klacht. Er is een klacht bij u binnengekomen. Ik was daar niet van op de hoogte.

Ik weet wel dat we meer dan zeventig stookoliehandelaars hadden aangeschreven voor onze actie. Sinds gisterenmiddag hebben er elf daarvan zich verenigd en via een advocatenkantoor in Leuven een klacht ingediend tegen ons. Ze vragen daarin om vandaag voor 12 uur te beslissen of we zouden doorgaan of niet, op straffe van een dagvaarding in kort geding bij de rechtbank.

Ik zal de beslissing van het schepencollege en de OCMW-raad van gisteren kort belichten. Kort en goed: we stoppen met de actie. Het is beter dat u daarvan op de hoogte bent, mijnheer de minister. Ik ervaar dat helemaal niet als een nederlaag, integendeel. Ik ben blij dat alle collega's onderschrijven en beseffen dat die acties met de beste bedoelingen ondernomen zijn of worden. Daarmee komt de vraag weer naar voren: behoort een collectieve aankoop, in dit geval van stookolie, tot de kerntaak van het OCMW? We moeten dat beoordelen. Ik vind van wel, maar wie ben ik? Waarom niet? Het OCMW wordt geacht iedereen in de mate van het mogelijke een menswaardig bestaan te garanderen.

Een tweede vraag was: waarom organiseert men dat voor iedereen? Ik zeg: waarom niet? De organisatie levert een financieel voordeel op voor degene – de minister zei het al – die door financieel gebrek maar 500 liter olie kan bestellen. Het is merkwaardig dat deze categorie in de reguliere handel geen recht heeft op een korting, terwijl de kapitaalkrachtige klant die meer dan 2000 liter kan bestellen, wel een korting krijgt. Wij laten, of lieten, die mensen meedoen om geen discriminatie te veroorzaken. Ze genieten daarmee niet meer voordeel dan anders, maar wij slaagden er als OCMW toch in om de groep die anders niet aan de bak kwam voor een korting, toch te laten mee genieten van de korting bij een gezamenlijke aankoop.

Er is de marktverstoring. Ik begrijp die bezorgdheid. In de briefwisseling met die meer dan zeventig stookolieleveranciers hebben we hen de hint gegeven om zich te verzamelen. Ik had stiekem gehoopt dat de geïnteresseerde handelaars zich zouden verzamelen en met ons zouden overeenkomen om gezamenlijk, in een vereniging, een grote hoeveelheid stookolie te bestellen en uit te voeren. De handelaars slagen er spijtig genoeg wel in zich te verzamelen om naar een advocatenbureau te stappen en klacht in te dienen. Zij hadden zich beter tot het OCMW gericht om na te gaan wat ze samen kunnen doen.

Kleinhandelaars mogen zich groeperen om samen de lokale markt te bedienen. Wat die marktverstoring betreft, begrijp ik dat u bezorgd bent, maar anderzijds is het wel zo dat niemand er de jaren voordien aanstoot aan heeft genomen dat er een gezamenlijke stookolieaankoop gebeurde. Is dat dan niet marktverstorend? Ik vind het nogal dubieus om dit in de schoenen te schuiven van een actie die wordt ondernomen door het OCMW.

De voorzitter: De heer Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois: Het punt van de marktverstoring zou niet aan bod komen indien de OCMW's zich op een doelgroep zouden richten. Nu richten zij zich tot alle gezinnen. Het is toch normaal dat de sector het daar moeilijk mee heeft. Als alle gezinnen van om het even welke gemeente – rijk of arm, en ongeacht hun stookolie-inhoud – daaraan kunnen meedoen, dan is de vrees van de brandstofhandelaars om uit de markt te worden geprijsd terecht. Iemand die een tankinhoud heeft van 20.000 liter niet laten meedoen, is geen discriminatie in het licht van de doelstellingen van het OCMW. Integendeel, mensen in een verschillende situatie ongelijk behandelen, is geen discriminatie. In Izegem zijn er op de 283 gezinnen 11 OCMW-cliënten. Ook in Vilvoorde heeft het OCMW de laagsteinkomensgroepen nauwelijks kunnen bereiken. Eigenlijk zouden er mensen en middelen ingezet moeten worden om die mensen wel te bereiken. Nu doen we dat niet.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Koninckx, wat het OCMW van Diest betreft, heeft BRAFCO een klacht ingediend. Dat is het voorwerp van een klachtenonderzoek. Als u intussen de actie stillegt, dan moeten wij daarvan formeel in kennis worden gesteld en valt de klacht weg.

De heer Flor Koninckx: Er is gisteravond een beslissing genomen.

Minister Marino Keulen: Mijnheer De Loor, particulieren kunnen zich verenigen in een klassieke of feitelijke vereniging. Daarvoor gelden echter geen spelregels, en dat is het grote verschil met een overheid. Een overheid is altijd gebonden aan een resem regels. Ik moet dan ook geen opportuniteitstoetsing doen, maar een wettigheidstoetsing. De vraag is of de wetgeving op de overheidsopdrachten, op de handelspraktijk, op de bescherming van de consument wordt gerespecteerd. Het is de taak van de minister van Binnenlands Bestuur om de binnenlandse besturen – gemeentesturen, OCMW- besturen, provinciebesturen en intercommunales – erop te wijzen dat ze zich aan die wetgeving moeten houden. Voor de rest is er autonomie. Verenigingen, klassiek of feitelijk, moeten daar geen of minder rekening mee houden.

Mijnheer Bourgeois, de toetsing van al die wetgeving is nu bezig. Ik kan daar in tussentijd niet over rapporteren omdat elke casus verschillend is. De besturen zijn formeel geen actor op het terrein. Het is ook heel moeilijk om daar algemene of generieke uitspraken over te doen. Zij moeten geval per geval worden bekeken.

Het gaat hier om een basisbehoefte. Men wil iedereen laten genieten van een korting op grote hoeveelheden. Mijnheer Bourgeois, u zegt dat de OCMW-wetgeving dit niet verbiedt. Dat is de toetsing die ik kan doen. Er is echter ook nog andere wetgeving die gerespecteerd moet worden. Die toetsing is nu bezig. Van zodra ik daar duidelijkheid over heb, zal ik dit kenbaar maken. Intussen loopt ook een aantal procedures bij rechtbanken. De bedoelingen lopen gelijk, maar in de uitvoering doen ze dat elk op een eigen, typische manier.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer De Loor, wees gerust, voor mij is dit een principiële vraag. Ik ben niet de belangenbehartiger van een of andere groep. Dit onderwerp heeft ook heel wat reacties losgemaakt in deze commissie. Het was dan ook de moeite om daarover van gedachten te wisselen.

Mijnheer De Loor, u zegt dat de brandstofhandelaars niet hebben gereageerd toen de prijzen stegen. Ik denk dat dat wel zo is, maar dat zij niet gehoord werden. Toen de federale overheid een aantal initiatieven nam over de gespreide betaling en het Stookoliefonds, hadden de kleinhandelaars graag mee onderhandeld over wat er kan gebeuren, maar zij zijn niet gehoord. Als een overheid in de toekomst nog goede ideeën lanceert, dan zijn die kleinhandelaars zeker bereid tot overleg. Zij hebben niets te winnen bij hoge prijzen. Die winstmarges liggen niet bij hen.

Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We zullen zien wat de volgende vonnissen opleveren.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Ik stel samen met mevrouw Poleyn vast dat de federatie van brandstofhandelaars

nog veel werk heeft. Als zij zaken op de agenda wil plaatsen, zal ze luider moeten roepen.

Ik heb nooit beweerd dat de grote winsten bij de kleinhandelaars zitten. We kunnen misschien partners worden in plaats van opponenten. Ik heb dat al vaker, ook via de media, verkondigd, maar ik heb nog nooit reactie gekregen.

Mijnheer Bourgeois, vanuit eigen ervaring kan ik u zeggen dat drie vierde van de bestellingen voor Zottegem kleine bestellingen zijn. Hoe groter de participatie – ongeacht het inkomen –, hoe groter de hoeveelheid en hoe scherper de prijzen. Dat is dubbel zo interessant voor de kleinere bestellingen van 500 en 1000 liter. Dat is het extrasociale aspect van deze actie.

We moeten niet bang zijn voor de wetgeving op de overheidsopdrachten en de handelspraktijken. Wij zijn niet opgetreden als makelaar. Het was niet ons oogmerk winst na te streven.

De vraag of dit een kerntaak is van een OCMW of van een lokaal bestuur, valt onder de lokale autonomie.

Mijnheer de minister, ik kijk uit naar de toetsing van de wetgeving.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Kurt De Loor treedt opnieuw als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de precieze draagwijdte van de engagementen die de gemeenten in het kader van het lokaal pact hebben genomen

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, deze vraag gaat tot de kern van de beslissingen die de Vlaamse Regering moet nemen. Ik zal me met deze vraag zeker niet kunnen profileren. Ze is echter zeer belangrijk voor de lokale besturen.

Mijnheer de minister, iedereen kent de uitgangsprincipes van het lokaal pact. De lokale besturen verbinden er zich onder meer toe om de belastingen met betrekking tot het jaar 2009 niet te verhogen en geen enkele nieuwe belasting in te voeren. Op dat engagement worden wel een aantal uitzonderingen toegestaan. Tarieven en retributies die een terugbetaling betekenen van werkelijke kosten die zijn verbonden aan een individueel en vrijwillig gevraagde dienst van de gemeente, vallen buiten dit engagement.

Het is evenwel niet altijd duidelijk wat de draagwijdte is van de vermelde uitzonderingen. Bij gemeenten en OCMW's zorgt dat soms voor twijfel. Wat gebeurt er bijvoorbeeld als gemeenten een retributie zouden willen invoeren op het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen? Het gaat daarbij om een vergoeding voor de kosten die gemaakt worden voor onder andere het opsturen van bundels met plannen naar de diverse administraties enzovoort. Mijn inziens is dat eigenlijk geen nieuwe belasting. Ze kan worden beschouwd als een terugbetaling van kosten die zijn verbonden aan het verlenen van een dienst. Toch zou een dergelijke retributie door de administratie beschouwd worden als zijnde in strijd met de engagementen uit het lokaal pact.

Mijnheer de minister, hebt u bijkomende richtlijnen gegeven over de exacte interpretatie van de uitzonderingen op belastingverhogingen uit het lokaal pact, meer bepaald voor wat zogenaamde tarieven en retributies betreft? Bent u de mening toegedaan dat retributies op het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen beschouwd moeten worden als een belasting die niet toegelaten is onder engagementen uit het lokaal pact?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, collega's, dit is inderdaad een echt belangrijke vraag. De geschiedenis zal uitwijzen of we staan voor de aankondiging van een mogelijke belastingverhoging in Veurne. *(Opmerkingen van de heer Jan Verfaillie)*

Als u nu nee zegt, dan kunt u ze natuurlijk niet meer verhogen. *(Gelach)*

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik heb het lokaal pact goedgekeurd.

Minister Marino Keulen: Collega's, ik heb geen bijkomende richtlijnen gegeven over de interpretatie van het engagement van de gemeenten in het kader van het lokaal pact om de belastingen gedurende het jaar 2009 niet te verhogen. Ik heb trouwens ook over de andere engagementen geen bijkomende richtlijnen gegeven. De te volgen procedure met betrekking tot het engagement inzake de afschaffing van de forfaitaire huisvuilbelasting was een beslissing van de volledige Vlaamse Regering. Die procedure is nauwgezet uitgevoerd door het Agentschap voor Binnenlands Bestuur, overigens in communicatie met de betrokken gemeentebesturen. Er zijn echter geen verdere ministeriële richtlijnen geweest. Ik heb ook de indruk dat dit goed loopt, dat de mensen dat ook begrijpen. Daarover bestaat vandaag weinig betwisting of onduidelijkheid.

Wat het engagement betreft over het afzien van belastingverhogingen voor 2009, is de tekst van het lokaal pact mijns inziens zeer duidelijk, zodat er ook geen ruimte voor interpretatie overblijft. Die tekst is ook voldoende bekend en kan nog steeds geraadpleegd worden op de website van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur via www.binnenland.vlaanderen.be/lokaalpact. De tekst was ook opgenomen in het model van toetredingsbeslissing tot het lokaal pact. Aangezien elke gemeente dat model heeft gebruikt, staat de tekst ook in elke gemeenteraadsbeslissing houdende toetreding tot het pact. Het engagement is in het lokaal pact uitdrukkelijk omschreven: het gaat om nieuwe belastingen, en het gaat om de verhoging van tarieven vergeleken met de tarieven of aanslagvoeten die toepasselijk waren in 2008.

Ook de uitzonderingen zijn zeer duidelijk en limitatief opgesomd. Enerzijds is er de uitzondering voor retributies, anderzijds zijn er vijf welbepaalde belastingen waarvoor een uitzondering kan worden toegestaan naar aanleiding van het gemotiveerd verzoek van de gemeente.

In de brief van 21 maart die naar alle gemeenten is gestuurd naar aanleiding van de schuldovername, is gesteld dat dit verzoek niet voorafgaandelijk of afzonderlijk moet worden gedaan, maar moet blijken uit het overwegend gedeelte van de gemeenteraadsbeslissing tot invoering van de nieuwe belasting of tot verhoging van de aanslagvoeten van een bestaande belasting.

De vijf uitzonderingen inzake belastingen zijn de volgende: het invoeren van een niet-forfaitaire huisvuilbelasting ter vervanging van een afgeschafte forfaitaire huisvuilbelasting; het invoeren van een nieuwe belasting ten laste van bedrijven of het verhogen van een bestaande belasting ten laste van bedrijven, op voorwaarde dat deze nieuwe belasting of de verhoging het gevolg is van een door de gemeenteraad, eventueel in het kader van haar meerjarenplanning, voor 1 januari 2008 genomen beslissing tot rationalisering van de bedrijfsbelastingen, en waarbij meerdere bestaande bedrijfsbelastingen worden afgeschaft en worden vervangen door een nieuwe bedrijfsbelasting of een verhoging van een bestaande belasting, en waarbij de totale geraamde inkomsten van nieuwe belasting of van de verhoging van de bestaande belasting, niet hoger zijn dan die van de afgeschafte belastingen; het invoeren van een gemeentelijke leegstandsheffing ter vervanging van de Vlaamse leegstandsheffing; het vervangen van een door een gerechtelijk vonnis vernietigde belasting door een nieuwe belasting waarvan de geraamde inkomsten niet hoger zijn dan de vernietigde belasting; een verhoging van de aanvullende personenbelasting of van de opcentiemen op de onroerende voorheffing tot maximaal de normen die zijn opgelegd in artikel 11 van het decreet tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds.

Inzake retributies is de uitzondering algemeen geformuleerd als volgt: “Tarieven en retributies, die een terugbetaling betekenen van werkelijke kosten, verbonden aan een individueel en vrijwillig gevraagde dienst van de gemeente, vallen buiten dit engagement, evenals de gemeentelijke waterzuiveringsbijdrage.”

De uitzondering geldt dus voor alle retributies. Rekening houdend met het antwoord op de eerste vraag is mijn antwoord op de tweede vraag dus neen. Als de vergoeding die door de gemeente gevraagd wordt voor het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning een retributie is in de correcte betekenis van het woord, dan valt zij buiten dit engagement uit het lokaal pact. Dat is duidelijk. Als het dus gaat over reële kosten voor, bijvoorbeeld, het kopiëren van de documenten, het versturen of het afwerken van het dossier, is er dus geen probleem. Het moet wel redelijk en billijk zijn. Het mag geen dekmantel zijn om op die manier de basisfilosofie – de belastingen niet verhogen – onderuit te halen via de retributies.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw oprecht en zeer duidelijk antwoord.

Ik kan u ook een voorbeeld geven. Een gemeente die voor de afgifte van een bouwvergunning per 1 januari een retributie van 10 of 15 euro wenst aan te rekenen, kreeg van de administratie te horen dat dit volgens het lokaal pact niet is toegestaan.

Minister Marino Keulen: Ik kan dat tegenspreken. Dat kan dus wél. U mag me citeren.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de minister, kunt u nog eens verduidelijken wat het belang is van de vrijwillig gevraagde dienst aan de gemeente in het geval van een retributie? Ik ken bijvoorbeeld een aantal gemeenten die voor de brandweer een interzonaal verband hebben opgezet. Op dit moment stellen ze een retributiereglement op. Als er lekken zijn bij tanks op de openbare weg of als er zaken illegaal verbrand worden en de brandweer moet uitrukken, dan gaat dat niet om een vrijwillig gevraagde dienst. Is het erg belangrijk dat het om een vrijwillig gevraagde dienst gaat? Of kan het ook gaan om een dienst waarvoor effectieve kosten worden aangerekend?

Minister Marino Keulen: Bezorg mij gewoon de casus, dan kan ik u een duidelijk antwoord geven. Ik huiver wel een beetje voor casuïstiek, want voor je het weet, wordt het een dekmantel voor anderen om te zeggen dat Keulen heeft gezegd dat het wel of niet kan. Bezorg mij gewoon de casus.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de stand van zaken betreffende een eigen domeinextensie voor internetadressen van de Vlaamse overheid en/of Vlaanderen

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister-president, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik verwijs naar de actuele vraag die ik op 2 juli 2008 heb gesteld.

Tussen 22 tot 26 juni vond in Parijs een meeting plaats van de Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN). De veruit belangrijkste beslissing die daar genomen werd, is het volledig open verklaren van de domeinextensies in internetadressen. Dit opent voor Vlaanderen de mogelijkheid om, als ICANN op het einde van dit jaar een grote bevragingsronde organiseert, een domeinextensie aan te vragen, bijvoorbeeld .vla, .fla of .vlaamseoverheid.

Ik ondervroeg u hierover tijdens het actuelevragenuurtje van 2 juli 2008. U liet zich positief uit over de beslissing van ICANN om de domeinextensies open te verklaren. U stond ook positief tegenover het idee om voor Vlaanderen of voor de Vlaamse overheid een domeinextensie te reserveren. Ik citeer u: "We willen wel nagaan wat de impact daarvan kan zijn op technisch, financieel en communicatief vlak zodat we een onderbouwde beslissing kunnen nemen. Onze diensten hebben de opdracht gekregen om die impactanalyse tijdig uit te voeren en te maken zodat we met kennis van zaken een beslissing kunnen nemen. Dit geeft nieuwe mogelijkheden om ons te positioneren."

U voegde er nog aan toe dat – en ik citeer: "de impactanalyse mag niet te lang duren, want anders is er misschien niets meer om naar ons toe te trekken". Gezien het tijdspad dat ICANN zelf vooropstelt, dringt de tijd dus.

Wat is de stand van zaken van de op 2 juli door u aangekondigde impactanalyse inzake de domeinextensies na de beslissingen die genomen zijn op de ICANN-conferentie? Hoe zal de procedure verder verlopen?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: De kwestie van de domeinextensies is niet nieuw, en er zijn al vaak vragen over gesteld: in 1998, in 1999, in 2000, in 2005. Er zijn ook voorstellen van resolutie van Vlaams Belang geweest die weggestemd zijn. In maart 2008 is er nog een voorstel van resolutie hierover weggestemd. Dat was voor het antwoord van de minister-president op de vraag van de heer Desmesmaeker op 2 juli.

Ik zou het verslag van de commissievergaderingen van toen nog kunnen samenvatten, maar dat ga ik niet doen. Het duurt nu al jaren, maar op 2 juli zag u toch een mogelijkheid om de zaak rond te krijgen. Wij zijn benieuwd naar uw antwoord.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de impactanalyse is uitgevoerd. Ik heb dit vrijdag aangekaart op de ministerraad. Het heeft onder meer zo lang geduurd omdat we de ICANN-conferentie van begin november in Caïro moeten afwachten om een volledige handleiding te krijgen om de aanvraag te doen.

De Vlaamse Regering heeft afgesproken om het dossier verder op te maken voor het effectief in te dienen. Er was nog een discussie over wat het meest aangewezen was. .vl mogen we niet gebruiken omdat we geen staat zijn.

.vla vind ik ook niet echt schitterend. De opdracht is gegeven om dit nog even te bekijken. Er is een bureau aangesteld om de aanvraag klaar te maken. Ik ga ervan uit dat we de beslissing nemen. Vooraleer het dossier vertrekt, zal het nog besproken worden in de Vlaamse Regering.

Er hangt een niet onbelangrijke prijs aan vast. Om het dossier te mogen indienen – er was wel nog geen duidelijkheid over –, sprak men over 100.000 euro. Dan is het nog niet goedgekeurd, want dan volgt er nog een hele procedure.

Ik bekijk alle vragen die ik krijg, en ik werk aan de concretisering ervan. In dit dossier zijn stappen gezet: de impactanalyse is klaar, het dossier wordt opgemaakt en vooraleer het vertrekt, wordt het nog besproken binnen de Vlaamse Regering.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Het is een positief antwoord. Ik ben blij dat het naar aanleiding van onze vragen in die richting is geëvolueerd.

100.000 euro is inderdaad niet niks, maar zoals u zelf zei, biedt het ons de mogelijkheid om ons als Vlaanderen te positioneren. Het is de investering waard.

Gaat het om één enkele extensie of om verschillende?

Minister-president Kris Peeters: We hebben de opdracht gegeven om te bekijken welke het zouden kunnen zijn. We kunnen er ook meerdere nemen. We moeten bekijken wat het effect is op de kostprijs.

Het dossier wordt nu klaargemaakt. Er is nog wat marge om dit concreet in te vullen omdat het een specifiek bureau is dat de aanvraag opstelt. Een en ander wordt

opnieuw aan de Vlaamse Regering voorgelegd om er een beslissing over te nemen.

Hadden jullie toen al een voorstel over wat het moest worden?

De heer Joris Van Hauthem: Ik heb ze bij. .vl kunnen we niet nemen.

De heer Mark Demesmaeker: Dat is voorbehouden voor onafhankelijke staten.

De heer Joris Van Hauthem: In tweede instantie ging het over .vla.

Minister-president Kris Peeters: We zullen het bekijken. Catalonië was er in de eerste ronde bij. Zij hebben .cat.

Sommigen vinden .vlaanderen te lang. Ik heb begrepen dat het voor jullie niet uitmaakt wat het wordt, als het er maar komt.

De heer Joris Van Hauthem: Nee, nee, het moet nog ergens op lijken, daar zullen we het wel over eens zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de Nationale Plantentuin in Meise

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister-president, er zijn al heel wat parlementaire vragen over dit onderwerp gesteld door verschillende collega's. Ik ga de hele geschiedenis niet opnieuw schetsen, iedereen kent die.

In het recente verleden hebt u te kennen gegeven dat een oplossing naderbij kwam, zelfs nakend was. Tot op heden hebben we echter niks vernomen over een feitelijke doorbraak. Ter herinnering: de overheveling van de Nationale Plantentuin naar Vlaanderen werd afgesproken bij de Lambermontstaatshervorming.

Vorige week gaf u te kennen dat de Nationale Plantentuin absoluut niet in de gemeenschapsdialoog ter sprake kwam. Of dit dossier tot op heden op een ander niveau met de regering van de Franse Gemeenschap wel besproken werd of wordt, weten wij niet.

Mijnheer de minister-president, wat is de stand van zaken in het dossier van de overheveling van de plantentuin van Meise? Komt dit dossier hoegenaamd niet ter sprake bij de besprekingen tijdens de gemeenschapsdialoog?

Hebt u hierover nog contact gehad met de heer Demotte, minister-president van de Franse Gemeenschap? Welke stappen zijn er de afgelopen maanden gezet? Welke evolutie is er?

Welke maatregelen overweegt u of zult u nemen, indien blijkt dat de Franse Gemeenschap onwillig is om tot een constructieve oplossing te komen? U gaf bij vorige antwoorden al aan dat het misschien toch wel eens nuttig is om na te denken over eventuele andere maatregelen als men aan de overzijde 'dur de comprenure' blijft.

Welk tijdpad plant u om, in uitvoering van Lambermont, tot een finale oplossing te komen voor de overheveling van de Nationale Plantentuin naar Vlaanderen?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, het is niet omdat iemand het kort houdt, dat het niet ernstig zou zijn. Ik zal zeer kort zijn.

De heer Demesmaeker heeft er al naar verwezen, en ik ben het gaan opzoeken: de initiatieven van de leden van het Vlaams Parlement in dit dossier zijn niet meer op beide handen te tellen. De laatste keer dat we het er hier over hadden, was net voor het zomerreces. Het was duidelijk dat de draagkracht in dit dossier zeer groot is. Over de partijgrenzen heen beseft iedereen dat er voor de plantentuin een oplossing moet komen.

Het is letterlijk zichtbaar dat er nog geen oplossing is. We hebben vorige keer verwezen naar het vorige seizoen om aan te geven dat de toestand zeer ernstig was. Intussen durf ik niet meer in seizoenen of zelfs niet in jaren spreken, misschien moeten we nu in legislaturen beginnen rekenen. U hebt toen in uw antwoord gezegd: "Zolang dit niet is afgerond, kunt u mij daar vragen over stellen." En dat doen we dus.

Mijn vragen zijn zeer concreet. Wat is de stand van zaken? Wat is de oplossing voor dit dossier? Als er op korte termijn nog altijd geen oplossing in zicht is, wat is dan de stand van zaken van de onderhandelingen en besprekingen met uw collega's? Het wordt tijd dat we daar een klare kijk op krijgen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de twee sprekers. Het dossier sleept al

veel te lang aan, met alle gevolgen van dien voor de plantentuin zelf. Dat is toch nog altijd waar het om draait.

Een mens vraagt zich soms af wat de Franse Gemeenschap toch bezielt om telkens weer, als een akkoord bijna bereikt is, als bij wijze van spreken de handtekening moet worden gezet, de zaak te laten afspringen. Ik denk dat dat voor de buitenwereld ook niet meer begrijpbaar is. Blijkbaar is dit voor de Franstaligen een symbooldossier geworden waarbij niemand meer begrijpt waarom ze zo dwars liggen.

U hebt inderdaad gezegd dat dit niet aan bod zou komen in de dialoog. Los van wat ik verder over de dialoog denk, vind ik dat ook maar logisch. We moeten daar niet blijven over onderhandelen. We hebben u vorige week ondervraagd over uw ideeën in verband met de bevoegdheidsverdeling. U hebt de federale overheid gezegd dat ze moest stoppen met uitgaven te doen in Vlaamse dossiers. Zo krijgt ze ook nog extra ruimte op haar begroting. Ik geloof dat u de plantentuin en ook De Munt hebt aangehaald als voorbeeld.

Wat moet er nu gebeuren? Wat als er geen schot in de zaak komt? Het wordt op de duur een beetje belachelijk, niet van uw kant, wel van de andere kant. Ik herinner me goed dat er bij de besprekingen van het Lambermontakkoord bij elke bevoegdheidsoverdracht – ook voor de Nationale Plantentuin – een ontwerp van samenwerkingsakkoord zat. Dat werd ons geleverd door de toenmalige minister van Institutionele Hervormingen. Dat maakte – volgens degenen die het Lambermontakkoord goedkeurden – daar integraal deel van uit. We zien nu tot onze scha en schande dat de onwil aan Franstalige kant van 2002 tot nu manifest blijft bestaan.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, dit is een pijnlijk en ernstig dossier. Ik heb uw vragen al verschillende keren beantwoord. Technisch-inhoudelijk is dat dossier volledig rond, maar er moet natuurlijk wel een handtekening komen onder een samenwerkingsakkoord. Die is er nog niet. Ik heb me voorgenomen om pas te communiceren als er ook effectief een handtekening staat. Ik begrijp uw vragen.

Ik heb minister-president Demotte verschillende keren aangesproken, ook nog niet zo lang geleden, om dat dossier te finaliseren. Ik hoop dat u mij die vraag niet meer moet stellen.

Wat is een aanvaardbare periode om zoiets af te wachten? Wanneer moeten we andere dingen gaan doen? Het is niet evident om iets anders te gaan doen, maar ik begrijp uw dringende vragen. Ik sta er helemaal achter dat dit dossier moet worden gefinaliseerd. Ik zal daar alles aan doen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Het blijkt nog maar eens hoe pijnlijk het allemaal is. Hemeltergend is het. U zegt dat het dossier technisch rond is, dat was het eind februari van dit jaar al. Met minister Arena was alles afgerond. U hebt hier toen gezegd: “Ik doe in elk geval al het mogelijk om dit dossier zo snel mogelijk te finaliseren. Als dat niet zou lukken, moeten we kijken welke andere beslissingen wij kunnen nemen. Ik voel echter aan dat het einde van dit dossier in zicht is.”

Waar voelt u dat aan? Is dat aan uw water of aan uw dikke teen? *(Gelach)*

Dat gevoel blijkt dus niet realistisch te zijn. Het blijft maar aanslepen. Het is intriest. Welke andere beslissingen kunnen wij nemen? Welke stok hebben wij achter de deur om hier meer vaart achter te zetten?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Ik sluit me daarbij aan. Het is duidelijk. De heer Demesmaeker heeft er al naar verwezen: in februari was technisch gezien alles al uitgeklaard. In juli hebt u dat opnieuw gezegd. Dan is er vandaag niets nieuws onder de zon.

Wij kunnen alleen maar vaststellen dat je in de Nationale Plantentuin kunt voelen dat het dossier ten einde is, maar dan wel in negatieve zin. We mogen niet uit het oog verliezen dat het hier gaat om heel belangrijk materiaal en erfgoed binnen onze regio, dat verloren dreigt te gaan. Er moeten dan ook noodoplossingen worden bovengehaald. Het is heel spijtig dat we na een half jaar nog geen stap verder zijn in dit dossier. We zullen u hierover blijven ondervragen, mijnheer de minister-president.

De voorzitter: De heer van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister-president, we staan nergens in dit dossier. Ik vraag me af of het de Franse Gemeenschap wel te doen is om het behoud van het patrimonium en het erfgoed. Als men effectief zo’n manifeste onwil vaststelt, dan kunnen misschien eventuele samenwerkingsakkoorden aan Vlaamse kant worden geblokkeerd.

De heer Demesmaeker vraagt zich af welke stok we achter de deur hebben. Een blokkering zou een stok achter de deur kunnen zijn. Dit dossier zou niet politiek geladen moeten zijn, maar de Franse Gemeenschap maakt er wel een politiek geladen dossier van. Zolang daar geen oplossing voor wordt gevonden, kan Vlaanderen de behandeling of finalisering van andere samenwerkingsakkoorden in vraag stellen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.